

strækkelig. Dette til Motivering af mit Endringsforslag under Nr. 8. — Det er ogsaa disse Betragtninger, som have ledet til Endringsforslaget under Nr. 13 til § 13, i hvilket vi have foreslaaet en Bestemmelse, som gaaer ud paa at optage i Loven den Bestemmelse i Loven af 30te November 1857, at naar Nogen idømmes 8 Maaneders Arbejde, da forkortes Tiden i Cellefængsel til 6 Maaneders, og saa for Resten efter Lovforslaget, med $\frac{1}{3}$ for de tre første Aar og med Halvdelen for den øvrige Tid. — Der er endnu et Endringsforslag tilbage af de af os stillede, nemlig til § 15, hvilket jeg troer, at Ingen vil have den mindste Betænkelighed ved at tiltræde. Det er bestemt i Lovforslaget, at naar en Forbryder skal affone flere Aar ved forskellige Domme ifjendte Straffe af Forbedringshuusarbejde, og det da stiller sig saaledes, at der bliver en Tid tilbage over de $3\frac{1}{2}$ Aar, som er den længste Tid, Nogen maa henseende i Cellefængsel, skal han udstaae den øvrige Deel af Straffen ved Arbejde paa Fællesarbejdsstue. Dette er overmaade haardt og er ganske vist en meget utilraadelig Udvei at gaae til. Tænk dem, mine Herrer, at en Person har siddet $3\frac{1}{2}$ Aar i eensomt Fængsel for at forbedres; naar han saa har et Aar tilbage af sin Straffetid, skal han nødvendigviis sættes over paa de fælles Arbejdsstuer. Der kan ingen Tvivl være om, hvilken Indflydelse dette vil have med Hensyn til hans Forbedring. Mit Forslag gaaer derfor ud paa, at det skal staae Strafanstaltens Bestyrelse frit for, med Justitsministeriets Billigelse, at tillade en saadan Person, naar han ønsker det, og det ved Rægeerklæring ophyses, at Hensyn til hans Helbred ikke er til Hinder derfor, at udstaae den tilbageværende Deel af Straffen i Enkelcelle, med Straffetidens Forkortelse til det Halve. Vi have haat flere Exempler paa, at Folk efter eget Ønske have henseende meget længe i Cellefængsel, og at Resultatet har været et ganske andet end, om de vare blevne overflyttede paa Fællesarbejdsstuerne blandt de Andre. Hermed anbefaler jeg dette mit Forslag.

Suel: Jeg skal følge det af andre ærede Medlemmer givne Exempel, idet jeg ikke skal

gaae ind paa en udsørlig Discussion af Spørgsmaalet om Dødsstraffens Berettigelse, og om den bør vedligeholdes. Jeg kan i den Henseende henseende mig til, hvad der blev ytret under Sagens første Behandling; men kun forsaavidt der idag er fremdraget enkelte Sider af dette Spørgsmaal, og navnlig i Anledning af den ærede sidste Talers Ytringer, skal jeg tillade mig at fremkomme med et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem yttrede som Motiv for at bibeholde Dødsstraffen, at det var Statens Pligt at sørge for Rets sikkerheden — ikke for Statens, men for Individets Sikkerhed —, og at det derfor var nødvendigt at bibeholde denne Straf. Det var ikke, fordi han meente, at Straffens Udførelse affrækker Andre fra at begaae Mord, at han vilde have den bibeholdt, nei, det var for at sikre Statsborgerne mod det Individ, der engang har begaaet Mord; men i den Henseende troer jeg dog virkelig at burde modsige det ærede Medlem. Man har andre Maader, hvorpaa man kan sikre sig mod et Individ, der lider af Trang til at begaae Drab eller Mord; thi man kan indespærre ham saa godt, at han i Reglen bliver uskadelig. Vel veed jeg, at der her i Landet fornylig er forefaldet et Tilfælde, hvorved det viste sig, at Fængselsmurene ikke vare tilstrækkelige til at afholde et Individ fra at begaae Mord; men, mine Herrer, Borgernes kunne ikke kræve nogen absolut Sikkerhed. Det er ikke Staten muligt at afværge Ulykkestilsælde eller at forhindre slige Ting som dem, der nylig ere skete i Hamborg, idet vilde Dyr brøde ud af de Bure, hvori de vare indespærrede, og dræbte Menneſter. En absolut Sikkerhed kunne Statsborgerne altsaa ikke fordr, eller Staten være forpligtet til at gøde, og jeg troer derfor heller ikke, at Hensynet til Borgernes Sikkerhed kan berettigge til at krænke Individets Ret, ved at udrydde ham af de Levendes Tal, naar Retsfærdighedens Grundfætninger ikke fordr Dødsstraffens Anvendelse, hvad det ærede Medlem ogsaa erkjendte. Han fremhævede et andet Moment, idet han, under Henviisning til Udtalelser af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), bemærkede, at Dødsstraffens Afkaffelse ikke var betimelig. De Herrer mene, at Folket i Almindelighed er